

Х. Н.

Малката пъструшка

Презъ нощта падна снѣгъ и стана студено. Покривитѣ на кѣшитѣ, дърветата—всичко побѣля. Навсѣде по улицитѣ чистичко—нѣма калъ; локвички и вадички замръзнали. Какъ всичко е красиво! Гората, като кристаленъ дворецъ, блещи на слѣнцето. А и глиневия долъ, обрасълъ съ сухи треволяци и рѣпей, и той днесъ прилича на градина съ нѣкакви чудни, красиви храстчета и дръвчета: така баба зима и дѣдо мразъ сж напѣстрили дрипавитѣ храсти на рѣпея.

Какво е това... да не би презъ нощта да сж се развили по рѣпея нови цвѣтове? И какви красиви цвѣтове, пъстрички—единъ и сжици цвѣтъ и червено, и бѣло, и жълто, дори и черно!... „Щигликъ-щигликъ, пюи-пюи!“ — зачуруликаха изведнажъ пъстритѣ цвѣтчета и, като трѣгнаха на орлякъ въ въздуха, направиха единъ кръгъ надъ дола и пакъ кацнаха на рѣпея, малко по-нататъкъ.

А-ха, ето какви били тѣзи цвѣтчета!... „Пюи-пюи!“ — чу се пакъ наблизо, сжщо като че ли е канарче. А то една кадънка, останала следъ другаритѣ си и ги кани да се върнатъ при него: навѣрно, трѣбва много да ѝ сж се усладили семената отъ